DUSETŲ KAZIMIERO BŪGOS GIMNAZIJA

Minutės

DUSETŲ KAZIMIERO BŪGOS GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS 2016 m. gruodžio 20 d. Nr. 32

Šv. Kalėdos – šventė širdžiai

Po gruodžio 13-osios – Šv. Liucijos dienos – prasideda didysis Kalėdų laukimas. Stengiuosi sustabdyti save ir nepasiduoti aplink siaučiančiam karštligiškam lėkimui ir skubotam dovanų pirkimui, lyg po švenčių gyvenimas užsibaigs. Meluočiau, jei sakyčiau, kad lengva atsispirti, kai aplink visi elgiasi būtent taip. Mūsų visuomenė kiek sumaterialėjusi, tačiau tikroji šios šventės esmė glūdi kažkur giliai širdyje.

Kai už lango spaudžia šaltukas, elegantiškai krinta purios baltos snaigės, kai apsnigtos eglės stovi išskleidusios savo šakas ir apglėbusios pusnis, tarsi paukštės motinos savo mažylius, laimės galime ieškoti širdyje. Džiaugsmas šv. Kalėdų rytą tupi ne po egle. Tai tyras, nuoširdus jausmas, kada žinai, kad gali skirti laiką mylimiems žmonėms, pabūti su jais, kartu pasidžiaugti bei juos nustebinti. Juk žmogus visada išliks žmogumi. Tereikia tiek nedaug, kad būtum laimingas. Tiesiog tvirto apkabinimo, švelnios šypsenos, gražaus žodžio ir tavo Kalėdų rytas taps pačia gražiausia šventė. Tapsi nematerialiai, bet dvasiškai pilnavertis ir turtingas žmogus. Turbūt to ir palinkėsiu visiems Šv. Kūčių bei Kalėdų proga – tapkime „turtingais“.

Kornelija PUPEIKYTĖ,
IVg kl.

Mieli mokytojai, mokiniai,

Šv. Kalėdų proga linkiu, kad kristų baltos snaigės atnešdamos jums gražią viltį ir tikėjimą.

Kad krykštautų sniego jūroje linksmi ir laimingi vaikai, kad siaustų pūgos, pasėdamos kiekvieno Jūsų namuose santarvę ir gerumą.

Tegul ateina įkvėpimas, tegul liejasi džiaugsmas, tesusiliečia širdys, rankos, tegul visų Jūsų širdys prisipildo ŠVIESOS, TIESOS, GERUMO.

Gintautas KUZMA,
gimnazijos direktorius

Sveiki visi,

dar kartą sulaukę taip greitai atėjusių Šv. Kalėdų ir Naujųjų Metų. Tai metas, kai galime šiek tiek atsipūsti nuo kasdienių darbų ir pabūti su artimaisiais, tai ramybės ir susikaupimo laikotarpis. Atitolus nuo blankios kasdienybės linkiu pamiršti visus rūpesčius, nusisukti nuo materialinių vertybių ir dalintis bei skleisti gėrį ir džiugias emocijas. Juk visi žinome, bet koks laimės apsilankymas yra bevertis, jei tuo negalime pasidalinti su kitais.

Linksmų švenčių!

Donatas GIMBICKAS,
gimnazijos mokinių prezidentas

Mielieji,

Sveikindama šv. Kalėdų ir Naujųjų metų proga nuoširdžiai linkiu, kad ateinantys metai mūsų bendruomenei būtų dosnūs prasmingais darbais. Telydi sveikata, sėkmė ir laimė, nauji kilnūs tikslai, idėjos ir viltis. Teišsipildys visi sumanymai, siekiai ir svajonės.

Reda PIMPIENĖ,
ugdymo skyriaus „SARTUKAS“
vedėja

Būkime laimingi, būkim geresni

Nenumaldomai artėja vienos iš laukiamiausių, vienos iš gražiausių žiemos švenčių - Šv. Kalėdos ir Naujieji metai. Ta proga mums visiems: mūsų visai gimnazijos bendruomenei noriu palinkėti ramybės, meilės, laimės ir tikėjimo mūsų širdyse.

Te išsipildo kiekvieno iš mūsų didžiausios svajonės, troškimai ir viltys.

Lai kiekvieno veide atsispindi begalinio džiaugsmo ir laimės akimirkos.

Stenkimės džiaugtis mažais dalykais, mažomis smulkmenomis, nes iš jų susideda laimė. Skleiskime gerumą ir šilumą vieni kitiems, taip gyvenimas bus prasmingesnis. Su artėjančiom šventėm, Brangieji.

Virginija MAZŪRIENĖ,
Gimnazijos tarybos pirmininkė

Nuotrauka iš asmeninio albumo

Maži darbai su didele meile

Visi laukiame didžiųjų metų švenčių ir joms ruošiamės. Į gimnazijos antro aukšto fojė nusileido pulkas angelų. „Nešdami šventinį džiaugsmą, sakralią nuotaiką ir didingą ramybę, jie nutūpė ant stalų, paslaptimi ir šiluma užpildė visą erdvę. Kiekvieną parodos lankytoją sparnų mostų šnaresiu pasitiks angelai. Krikščionybėje tikima, kad visi mes turime savo angelą sargą. Galbūt jūsiškis kaip tik laukia šioje parodoje“, – atidarydami parodą kalbėjo vienuoliktokai.

Čia galima apžiūrėti mokinių kurtus angelus iš medžio, siūlų, vielos, medžiagos, rankšluostinio popieriaus ir kitų medžiagų. Labai mielas ir didingas pačių mažiausių parodos dalyvių penktokų angelas. O šalia jo įsitaisęs šviečiantis, nepaprasto grožio, labai elegantiškas abiturientų angelas. Kas galėtų sugalvoti, kad angelą galima išlankstyti iš seno atlaso. Mūsų devintokai labai kūrybingi ir sukūrė nepakartojamo grožio auksinį angelą. Aštuntokų angelėlis labai panašus į dailią lėlytę, geltona suknute, sidabriniais sparnais ir geltonais batukais. Vienas už kitą gražesnis, įdomesnis – tokie 5-12 klasių mokinių sukurti angelai. Ši paroda dar kartą įrodo, kad mūsų mokiniai kupini idėjų, labai kruopštūs ir kūrybingi.

Laukdami švenčių visi karštligiškai pradedame ieškoti artimiesiems dovanų. Geriausia vieta joms išsirinkti – kalėdinė mugė. Jau tapo tradicija, kad likus porai savaičių iki švenčių, mūsų gimnazijoje organizuojama kalėdinė mugė. Šiemet ją, pavadinę „Turgumi“, rengė dešimtokai. Jie kvietė kiekvieną klasę, nuo penktokų iki abiturientų, paruošti stalą ir pirkėjams pateikti pačių įvairiausių prekių. Išlaisvinti fantaziją ir pasirungti, kieno vaizduotė geresnė, kieno rankos miklesnės ar kuri mokinė geriausia šeimininkė ir moka skaniausius saldumynus iškepti, nes per kalėdinį renginį žadėjo apdovanoti pačius išradingiausius ir originaliausiai parengusius stalą mokinius. Penktadienį, ilgosios pertraukos metu, į mugę, viliojo gardūs meduolių, pyragų, vaflių, keksiukų, karštos arbatos bei kavos kvapai. Nuo saldumynų gausos raibo akys. Mugėje taip pat prekiavo įvairiais rankų darbo papuošalais: auskarais, apyrankėmis, vėriniais, sagėmis, plaukų aksesuarais iš odos, karoliukų, stiklo. Taip pat buvo ir gaminių iš keramikos, kiti prekiavo laimę nešančiais angeliukais, pačių pagamintais atvirukais. Kai kuriuos darbelius mokiniams padėjo pagaminti tėveliai.

Džiugu, kad ruošiantis mugei jiems nepritrūko išradingumo, nuoširdumo, o pardavinėjant savo gaminius – šypsenos. Taigi, ir pasigrožėti, ir dovanų įsigyti, ir pasmaližiauti, ir idėjų surasti – visko buvo mugėje.

Mugės metu veikė fotostudija ir kiekviena klasė galėjo įsiamžinti bendrai nuotraukai.

Manau, kad niekas taip nesuartina žmonių, kaip bendras darbas. O surengti mugę, suorganizuoti parodą be visi kitų pagalbos ir palaikymo tikrai neįmanoma.

Dėkoju visiems už bendradarbiavimą, bendravimą bei gerai praleistą laiką!

Smagių švenčių visiems.

Vanda NORMANTIENĖ,
direktoriaus pavaduotoja ugdymui

Visi galime pasiekti daug daugiau nei patys manome

Atėjus tam tikram amžiui, kiekvienas susimąstome apie savo ateitį: kokius mokomuosius dalykus pasirinkti vienuoliktoje klasėje, kam skirti didžiausią dėmesį, kokius egzaminus laikyti dvyliktoje, kur ir ką studijuoti. Ne visada žinome, ką norėtume veikti gyvenime, kokią specialybę pasirinkti, koks darbas teiktų džiaugsmą. Planuojame savo ateitį. O štai buvęs mūsų gimnazijos mokinys Darius Garuolis jau drąsiai gali teigti, kad sprendimus priėmė teisingai: baigė mokslus ir dabar dirba jam patinkantį darbą. Tad jį ir kalbiname.

1. Kodėl baigęs gimnaziją nusprendei mokytis užsienyje?

Priežasčių buvo tikrai ne viena. Tačiau pagrindine priežastimi tapo faktas, kad norint studijuoti matematiką, Lietuvoje buvo privaloma psichologija, fizika, informatika. Nors neturiu nieko prieš išplėstinį bendrąjį išsilavinimą, universitete norėjosi susikoncentruoti tik ties vienu dalyku.

2. Kokioje šalyje ir mieste mokeisi? Ką studijavai? Kas pastūmėjo rinktis šią profesiją?

Studijavau Jungtinėje Karalystėje, Bath'o mieste. Baigiau matematiką (Mathematical Sciences) ir įgijau bakalauro laipsnį. Pastūmėjo pirmiausiai geri rezultatai mokykloje. Nors visi tikslieji mokslai sekėsi gerai, matematika visada traukė tikslumu ir abstraktumu.

3. Su kokiais sunkumais (psichologiniais /finansiniais) susidūrei pradėjęs studijuoti užsienyje?

Neteko susidurti su jokiais finansiniais sunkumas, Jungtinė Karalystė suteikia labai geras sąlygas, nors studijų kaina yra £9,000. Už studijas pradedama mokėti tik susiradus pastovų, gerai apmokamą darbą. O su psichologiniais sunkumais žinoma, kad teko susidurti.

Studijų kokybė JK yra gerokai aukštesnė, tad nuo pirmos dienos universitete teko ne tik mokytis naujus dalykus, bet ir bandyti pasivyti tai, ką Anglijos studentai mokėsi moykloje, nes JK mokykloje praleidžiama 13, o ne 12 metų. Aišku, buvo tikrai nelengva.

4. Dauguma studentų, besimokančių užsienyje, stengiasi derinti mokslus ir darbą. Ar teko padirbėti studijuojant?

Taip teko – dvejus metus vakarais ir naktimis išvežiodavau maistą į namus. Lengva nebuvo.

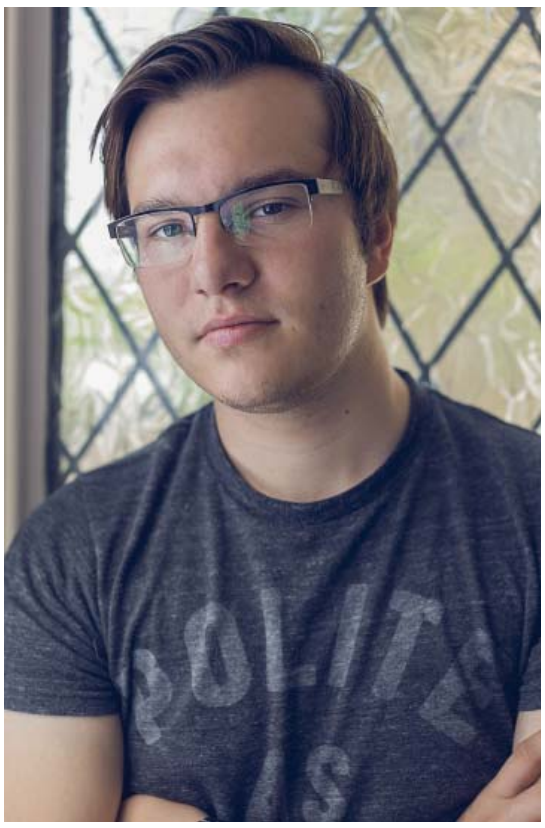

5. Ką veikei baigęs studijas?

Pirmus pora mėnesių iš tiesų neveikiau nieko ir skyriau poilsiui. Tada pradėjau ieškotis darbo. Praėjus keliems mėnesiams susiradau darbą pasaulinėje bendrovėje Deloitte Kardifo padalinyje. Ši bendrovė teikia audito, apskaitos, mokesčių, finansų, verslo konsultacijų ir teisines paslaugas. Aš dirbu audito ir apskaitos srityje.

6. Kaip atrodo viena tavo darbo diena?

Šiuo metu užimu komandos lyderio / vadovo pavaduotojo (Team Leader / Assistant Manager) pareigas.

Esu atsakingas už 15-os žmonių komandą. Gruodžio mėnesį komanda padidės iki 20-ies žmonių. Neturiu labai apibrėžtos darbo dienos, tačiau turiu pasirūpint, kad darbas ofise vyktų sklandžiai. Rūpintis, kad komanda atliktų kokybišką, greitą darbą. Prieš pat paaukštinimą daugiausiai dirbau ties duomenų bazių analize. Padėdavau auditoriams apdoroti didžiulius duomenų kiekius. Dabar rūpinuosi, kad kiti tai darytų kokybiškai.

7. Ar patinka gyventi užsienyje? Ar žadi grįžti į Lietuvą?

Žinoma, patinka. Čia esu jau daugiau nei 5 metai ir bent kol kas planų grįžti į Lietuvą tikrai neturiu. Priežastis paprasta – turiu labai mėgstamą, gerai apmokamą darbą. Bet jeigu kažkas labai drastiškai pasikeis, nesakau, kad tikrai niekada negrįžčiau.

8. Ką galėtumei patarti būsimiems studentams, kurie nori mokytis užsienyje?

Teko kalbėti su ne vienu, kuris labai norėjo studijuoti užsienyje, bet niekada taip ir neišvažiavo. Ir visi kalbėdavo apie „baimę ". Taip, suprantu, tai yra didesnis atstumas nei Vilnius–Dusetos, kita kalba, bet viskas įveikiama. O visa kita, kaip ir visur – naujas būstas, nauja aplinka, nauji žmonės, naujas gyvenimas. O ar tai būtų Vilnius, Kaunas ar Londonas, nėra skirtumo. Nesakau, kad Lietuvoje yra desperatiškai blogai, bet studijų kokybė čia, ar Danijoje ar dar kažkur yra gerokai aukštesnė, studijų sąlygos yra geresnės.

Aišku, kad reikia nusiteikt, kad išvažiuojant studijuot į užsienį reikia daug ką paaukoti. Bet studijuojam sau, ne kitiems. Pagaliau, nepatiks, visada galima grįžti atgal. Čia tik universitetas. Tikrai žinau ne vieną, kuris metė mokslus ir viską pradėjo iš naujo. Tikrai nieko TOKIO blogo neatsitiko.

Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, Ig kl.
Nuotr. iš asmeninio albumo.

Mokytojai irgi turi pomėgių

Jau iš arčiau susipažinome su kelių mokytojų pomėgiais ankstesniame mūsų laikraščio numeryje. Bet dar nemažai mokytojų liko nepakalbintų. O juk taip įdomu sužinoti daugiau apie musų mokytojus, kurie dvylika metų yra šalia. Jau žinome, kad mūsų mokytojai mėgsta megzti, valandų valandas sėdėti prie kompiuterio, piešti ir tapyti, bet tai dar tikrai ne sąrašo pabaiga.

Gimnazijoje turime žvejybos mėgėjų, sodininkų, knygų skaitymo puoselėtojų ir netgi žolininkų.

Psichologė, specialioji pedagogė Aušra Krištapavičienė apie dešimt metų domisi žolininkyste. „Visi mes iš vaikystės...

Vasaromis, dar visai mažą, močiutė vesdavosi į pievas rinkti vaistažolių, tai atrodė itin varginantis užsiėmimas. Tačiau kaimo moterys neįsivaizdavo, kaip įmanoma neprisižoliauti per vasarą. Cheminių vaistų lengviems negalavimams gydyti niekas kaime nevartojo.Vasaros naktimis miegodavome klėtyje, kurioje džiūdavo vaistažolės.

Koks svaigus, raminantis, migdantis džiūstančių žolynų aromatas...", – pasakoja psichlogė.

„Po mokyklos baigimo prasidėjo studijos, augo sūnūs, darbas. Laiko galvoti apie pomėgius nebuvo kada. Tiesa, šeimyną apmegzdavau. Tik užaugus sūnums, atsirado daugiau laisvo laiko sau. Taip maždaug prieš 10 metų į mano gyvenimą „įsibrovė" vaistažolės. Ir įsibrovė neklaususios leidimo. Dabar aš tai vadinu liga." Visgi, pradžia buvo ne vaistažolės ar fitoterapija (gydymas augalais). „Pirmąja mano meile buvo aromaterapija. Daug mokiausi. Domino viskas, kas susiję su kvapais. Uoslės anatomija ir fiziologija, kvapų įtaka žmogaus fiziologijai ir psichologijai. Baigiau aromaterapijos kursus. Savo patirtį taikiau dirbdama Zarasuose, Psichikos sveikatos centre.

Ten, kartu su kolegėmis, atidarėme relaksacijos kabinetą, kuris veikia ir dabar. Eterinius aliejus beveik kasdien naudoju buityje, darbe, peršalimo ligų profilaktikai, dėmesio koncentracijai, arba nusiraminimui, miegui." Pasirodo, psichologės prosenelė Anelė Linkienė buvo garsi žolininkė. Todėl nenuostabu, kad šis pomėgis taip įtraukė. „Apie žoleles dabar žinau jau tikrai nemažai. Vedu seminarus, dalyvauju tarptautiniame projekte „Teminiai kaimai". Atvažiuokite vasarą į Antalieptę, Šavašos take sutiksite mane žolininkės amplua. Dalyvauju mugėse. Mišinių rimtoms ligoms gydyti neruošiu, neturiu tam pakankamos kompetencijos, bet jei žmogus, gydytojui rekomendavus, paprašo surinkti reikiamus žolynus, mielai padedu.

Tai sunkus, daug rankų darbo, begalinės kantrybėsreikalaujantis užsiėmimas.

Pasėti, „išpikuoti" vaistažolių daigus į atskirus indelius, vėliau išsodinti lauke, per vasarą prižiūrėti, ravėti, jei reikia, laistyti,
žiemai uždengti, kad neiššaltų, nupjauti, tinkamai išdžiovinti – tik pusė darbo. Auginu beveik 30 vaistažolių rūšių. Vien mėtų apie 10 rūšių. Augančius pievose reikia surinkti. Tarkim, renkant šalpusnius, reikia pasilenkti prie kiekvieno žiedelio, o jų tūkstančiai... Juvelyrinis darbas, prasideda vėlų rudenį, kai žoleles reikia susmulkinti, išrūšiuoti, susverti, supakuoti. Įsivaizduokite „kalną" čiobrelių arba raudonėlių, kurių lapeliai smulkučiai, kaip ryžių grūdeliai. Primena Pelenei pamotės užduotą darbą... Dažną vakarą prasėdžiu prie tokių „kalnų" medituodama. O jeigu dar žmogus, įsigijęs mano užaugintų ir surinktų žolelių lieka patenkintas, ko bereikia. Namuose vietoje vaisvandenių geriame šaltą vaistažolių arbatą, todėl nepamenu, kada sirgau peršalimo ligomis. Be to, smulkindama vaistažoles prisikvėpuoju eterinių aliejų, juk visi namai vėlų rudenį ir žiemą kvepia vaistažolėmis. Ir man tai patinka... Kaip vaikystėje."

Chemijos mokytoja Jurgita Ragauskienė labai mėgsta net ir laisvalaikiu spręsti cheminius uždavinius, o kūno kultūros ir geografijos mokytoja Svetlana Gilienė prasitarė, kad pomėgių turėjo daug ir visokiausių, dažnai besikeičiančių, nuo karoliukų vėrimo iki slidinėjimo.

Kitas mokytojas Vidas Čekas žvejyba susidomėjo nuo penkerių ar šešerių metų, bet prioritetu laiko neatidėliotinus darbus ir tik po to mėgaujasi žvejyba. Didžiausi laimikiai – tai Vasaknose pagauta 6 ir Žiego ežere 7,5 kilogramų lydekos. Paklaustas, kokiu patarimu galėtų pasidalyti su jaunaisiais žvejais, mokytojas tik šypteli ir atsako vienu žodžiu: „kantrybė".

Žvejyba susidomėjęs ir kol kas bene didžiausią kraitelę pomėgių turintis gimnazijos direktorius Gintautas Kuzma. Visai nesvarbu koks oras ar metų laikas, nes, anot jo, pertraukų žvejyboje nebūna. Direktorius prasitarė, kad jo svajonė – „pameškerioti" Norvegijoje. Gali pasigirti laimikiais: lynas – 2,4 kg, sužvejotas Zirnajų, kilograminė kuoja – Stromio ežere bei 6,5 kg lydeka.

Sodininkystė – tai dar vienas jo pomėgis. „Labai myliu savo sodą tėviškėje: pats sodinu, pats skiepiju, genėju, balinu ir vaisius pats skinu. Sode apie 40 įvairių rūšių vaismedžių: obelų, kriaušių, slyvų, vyšnių. Auginu ir vynuoges, aktinidijas. Pastarosios nėra labai reiklūs augalai. Juos paprasta auginti, jie neserga, gali puikiai augti ir mūsų gamtos sąlygomis. Svarbiausia meilė ir niekada nenaudoti jokių chemikalų" – dalinasi žiniomis ir patarimais direktorius.

Knygos – dar vienas didžiulis pomėgis. „Nė dienos be knygos skaitymo" – tokiu šūkiu vadovaujasi direktorius. „Žinoma, labiausiai patinka istorinės tematikos knygos, bet mėgstu skaityti ir grožinę literatūrą. Bibliotekoje turiu apie 4 tūkstančius knygų. Žavi klasika, tokie rašytojai kaip E. Hemingvėjus ir jo romanas „Kam skambina varpai", M. Remarko „Trys draugai". Iš lietuvių literatūros mėgstamiausi poetai V. Mačernis bei M. Martinaitis. Patinka ir R. Granausko kūryba," – išsamiai pasakoja direktorius.

Ačiū mokytojams už sugaištą laiką, atsakymus, patarimus ir pasakojimus. Tikiu, kad mokytojų pomėgių tema dar neišsemta, bet gaila, kad ne visi noriai pasakoja, kuo užsiima laisvalaikiu. Linkiu visiems mokytojams nepamirši savo pomėgių ir visad jiems atrasti laiko.

Greta STANKEVIČIŪTĖ, Ig kl.
Nuotrauka Pauliaus Lukošiūno

Norėčiau sugrįžti į mokyklinius metus...

Kai už lango krenta sniegas ir šaltukas paišo gražius piešinius ant lango, balta antklode nuklotu takeliu ateina ne tik Šv. Kalėdos, bet ir kitos šventės. Šiuo kalėdiniu laikotarpiu atkeliauja ir prancūzų kalbos bei etikos mokytojos Ilonos Šukienės gražus jubiliejus.

Linkėdami mokytojai kuo daugiau smagių akimirkų, kalbiname ją ir kviečiame prisiminti vaikystę, mokyklą, darbo pradžią ir papasakoti apie savo pomėgius. Mokytoja sako: „Vaikystėje tikėjau įvairiausiais stebuklais, žavėjausi keliautojais, rašytojais. Apie mokytojos darbą visai negalvojau, nors, prisimenu, tarp žaislų buvo ir mažyčiai mokykliniai suolai lėlėms bei nedidukė mokyklinė lenta. Mokiau raidžių lėles ir meškiukus.Vėliau, labai pamėgusi skaityti, susižavėjau bibliotekininkių ir knygyno darbuotojų darbu. Būti tarp knygų, vartyti spaustuvės dažais kvepiančią naują knygą – man ir dabar nepaprastas jausmas. Mano hobis – skaitymas ir kelionės. Turiu nemažai mėgiamų autorių, tiek lietuvių, tiek užsienio, kurių knygas skaitau kiekvieną vakarą. Kai kurias knygas skaitau keletą kartų. Kartais pasižiūriu prancūziškas laidas ar gerą prancūziškę filmą. Džiaugiuosi galėdama kasmet aplankyti kokią nors tolimą šalį, ypač vertinu keliones su sūnumis. Tai man pats brangiausias ir nuostabiausias laikas.“ Be to, mokytoja pamini, kad ji baigė mūsų mokyklą. Pasakoja, kad vaikystės įspūdžiai stipriausi, tad puikiai atsimena ne tik dėsčiusius mokytojus, jų reikalavimus, mokymo stilių, bet ir bendraklasius, įvairius nuotykius žygiuose, saugotas paslaptis. Mūsų mokiniai giria skanų valgyklos maistą, o mokytoja pasakoja apie jų laikų bufetą, buvusį senojoje mokykloje, ilgas eiles per pertraukas, nuostabaus trupininio pyrago skonį.

Mokinių buvo labai daug, po dvi – tris klases, visi per pertraukas vestibiulyje vaikščiodavo ratu. Teigia, kad buvo smagu...Tik knygų, tokių spalvingų, gražių neturėjo. Mokytoja norėtų sugrįžti į savo mokyklinius metus, ji labai mėgo eiti į mokyklą.Vyresnėse klasėse pamilo prancūzų kalbą. Studijuoti nusprendė senajame Vilniaus valstybiniame universitete, kur įgijo filologo, prancūzų kalbos dėstytojo diplomą. Pasakoja, kad studijuoti buvo nepaprastai įdomu, nors labai sunku. Teko pasimokyti ir lotynų, ir italų kalbų, skaityti, nagrinėti daugybę kūrinių. Svarstė ir apie darbą vienoje sostinės leidyklų, tačiau įgimtinę. Prancūzų kalba mūsų mokykloje buvo dėstoma kaip pirmoji užsienio kalba, tad ji prisijungė prie dviejų ją dėsčiusių mokytojų. Iš pradžių jautėsi nedrąsiai tarp buvusių mokytojų, kurie dabar tapo jos kolegomis, bet turėjo labai stiprų jų palaikymą, kad jį prisimena iki šiol. Vėliau, pradėjusi dėstyti etiką, Lietuvos edukologiniame universitete baigė etikos pedagogikos studijų programą. Šios studijos jai ne tik suteikė galimybę susipažinti su labai įdomiais, talentingais žmonėmis, bet ir prisiminė, kaip nuostabu būti studentu. Mokykloje dirba daugiau nei dvidešimt metų. Teko mokyti, bendrauti su daugybe mokinių. „Labai žaviuosi mokiniais, turinčiais įdomių, originalių minčių, turinčiais gražų vidinį pasaulį, gebančiais pagarbiai bendrauti, išklausyti kitą, argumentuoti savo požiūrį. Negalėčiau jų suskaičiuoti, bet kai kuriuos, nors baigusius prieš daugelį metų, puikiai prisimenu - jų pokštus, šmaikštų humorą, atvirus pokalbius. Mane vis dar stebina grubūs,

tik reikalaujantys, kitus kaltinantys mokiniai.“

Sako, kad mokytojo darbas sunkus, atsakingas ir ne visai dėkingas. Juk taip įprasta dėl visko kaltinti mokytoją. Ši profesija ne tokia, kad galėtum pamiršti visus rūpesčius, uždarius mokyklos duris. Kasdien į namus atsineši įvairiausių darbų sąrašą. Ji mano, kad pedagogo darbas padeda sutvirtėti kaip asmenybei. Tiesiog, nuolat susidurdamas su įvairiausiais iššūkiais, netikėtomis situacijomis išmoksti tinkamai reaguoti, pažvelgti iš šalies; be to, bendraujant su jaunais žmonėmis lengviau prisitaikyti prie naujovių, besikeičiančio pasaulio. Ji sako: „Man patinka, kad dirbant su besimokančiais žmonėmis ir pedagogas turi mokytis, gilintis, studijuoti. Gyvenime vadovaujuosi visiems žinoma auksine bendravimo taisykle: „Elkis taip, kaip nori, kad su tavim būtų elgiamasi“ ir kinų išmintimi: „ Nežinoti – nebaisu, baisu – nenorėti žinoti“.“

Simona BIVEINYTĖ, III g kl.
Gyčio Dapkevičiaus
nuotraukoje mokytoja
Ilona Šukienėsu savo auklėtiniais

Ilona,

Džiaugiuosi Tavo bendryste kasdienybėje, o jubiliejaus šventėje nuoširdžiausiai sveikinu ir linkiu Tavo mėgstamo filosofo Leonido Donskio žodžiais: „didžiausios prabangos - sulėtėjimo: sulėtinto gyvenimo, sulėtinto skaitymo, sulėtintų išgyvenimų, sulėtinto bendravimo, nes tai geriausia, ką gali palinkėti mąstančiam žmogui“. Tad mėgaukis sulėtinto gyvenimo prasme.

Edita PALIVANAITĖ,
tikybos mokytoja

Miela auklėtoja,

Visos klasės vardu noriu pasveikinti su gražiu jubiliejumi ir palinkėti kantrybės, laimės, sveikatos ir visa ko geriausio.

Gintarė TAMAŠAUSKAITĖ,
5 klasės seniūnė

Gerbiama auklėtoja,

praėjo beveik treji metai, kuomet aš ir mano bendraklasiai esame baigę Dusetų Kazimiero Būgos gimnaziją. Nuo pat penktos klasės buvome lydimi nuoširdžios, supratingos auklėtojos Ilonos Šukienės, kuri išmokė pagrindinių žmogiškų vertybių – sąžiningumo, draugiškumo, vieningumo, atsakingumo, pasidalijimo. Neorganizavome nei vieno renginio be jos „palaiminimo“ ir gražių žodžių, jog esame kūrybingi, aktyvūs, muzikuojantys ir teatrališki. Nei vienas iš mūsų neišvažiuodavo į olimpiadas, konkursus be auklėtojos palinkėjimų, padrąsinimo. Po dvyliktos klasės, po brandos egzaminų, po atestatų įteikimo nei vienas iš mūsų neišėjo iš gimnazijos negavęs pačių nuoširdžiausių, gražiausių žodžių, kad siektume užsibrėžto tikslo, kad atrastume save ir mums labiausiai patinkančią nišą. Daugeliui mūsų bendravimas su auklėtoja Ilona Šukiene buvo ne kaip su mokytoja, bet kaip su drauge: nebijodavome išreikšti savo nuomonę, šiek tiek pasiginčyti, pajuokauti ar padiskutuoti.

Taip, rašyti galima būtų daug, nes prisiminimų – begalė. Tačiau pasitaikė puiki proga dar kartą padėkoti: už neišdildomą rūpestį, už suteiktas žinias, už šilumą. AČIŪ už tai, kad kiekvienam iš mūsų padėjote atrasti save, išmokėte nesuklupti ir žygiuoti pirmyn.

Visos X laidos IVgb klasės vardu sveikinu auklėtoją Iloną Šukienę gražaus jubiliejaus proga.

Manau, palinkėsiu banalių, bet žmogui svarbių dalykų – kantrybės, stiprybės, ryžtingumo ir sveiko užsispyrimo, optimizmo, sėkmės bei atradimų, kurie džiugina kiekvieną dieną! Mylim Jus!

Viltė RIMDEIKAITĖ,
buvusi auklėtinė

Jau pabuvę kareivėliais

„Patirtis – tai amžina gyvenimo mokykla“, – taip kažkada yra sakęs Johanas Volfgangas Gėtė. Pastaruoju metu daugeliui jaunuolių tenka išbandyti save tarnaujant Lietuvos kariuomenėje, ne išimtis ir mūsų gimnaziją baigę vaikinai, kurie buvo ypač drąsus ir tarnauti ėjo savu noru. Mums buvo labai įdomu, kaip jiems ten sekėsi, ko vaikinai ten išmoko ir kokios patirties pasisėmė. Todėl pasmalsavome ir pasidalinti įspūdžiais paprašėme Eitvydo Vanago, Karolio Sinicos ir dar vieno mūsų mokyklą lankiusio mokinio, kurio duomenų atskleisti, deja, negalime, todėl jį vadinsime Buvęs mokinys.

1. Su kokiais iššūkiais teko susidurti kariuomenėje?

Eitvydas: Iššūkiai prasidėjo dar net nepatekus į tarnybos vietą. Norint tapti NPPKT kariu, kiekvienas turi praeiti mediciniąnę patikrą, kuri savotiškai taip pat nustebino. Kambariokui, kurio raktikaulis sukabintas metaline plokštele, gydytojui liepus pakako tik pakelti į viršų dešinę ranką ir jis pateko ten pat, kur ir aš. Man tuo tarpu pabuvojus pas visus reikiamus gydytojus, ir nesiskundžiančiam sveikata, teko išgirst, kad gal ir būčiau puikus karys, tačiau.. Per sunkus! Jau būtų mane ir palikę ramybėj visi šitie kariuomenės reikaliukai, tik kad labai jau man pačiam rūpėjo pasidairyt, kaip ten kas atrodo, tad turėjau tris savaites numesti 8kg. Sėkmingai įveikiau šią užduotį ir jau Joninių išvakarėse žinojau, kad lapkričio 24d. esu laukiamas Rukloje.

Buvęs mokinys: Kariuomenėje iššūkių netrūksta. Vienas iš didžiausių iššūkių, manau, yra adaptacija, įpratimas prie kariškos disciplinos, nes patekus iš civilinio gyvenimo į kariškąą ištinka lengvas šokas: įsakymai, komandos, griežta dienotvarkė, sustyguota minučių tikslumu. Kadangi prie šios tvarkos aš gana greitai pripratau,tai dabar viskas atrodo normalu. Lauko taktinės pratybos, karštis, šaltis, lietus, uodai, nakvynė po atviru dangumi, nuovargis – tai pat yra iššūkiai su kuriais tenka susidurti vos ne kasdien.

2. Kokios savybės, įgūdžiai reikalingi tarnaujant?

Karolis: Kantrybė, kantrybė ir dar kartą kantrybė. Ji – pati svarbiausia savybė kariuomenėje. Nes tau reikia susitaikyti su savo „kambariokais“, jie yra kokie yra. Nors ne visos jų savybės patinka, turi prisitaikyt. Gerai būtų mokėti skaityti žemėlapį. Aš,deja, atėjau visiškai žalias... Tačiau, ten greitai visko išmoksti, o jei ne– būni baudžiamas, ir blogiausia, kad būna baudžiami ir tavo draugai, todėl nori – nenori visko ten turi išmokti greitai.

Eitvydas: Na, bent pati pradžia iš esmės nieko nereikalauja. Tu neprivalai būti nei fiziškai stiprus, nei tavo charakteris kam rūpi, nes jei tu padarai 20 atsispaudimų, tai iš tavęs reikalaus 25, vos atsistojai dar - 10, o jei sugebi vienu atsigulimu padaryt 50 (mes vadindavom atžymų), tai atitinkamai tau bus liepta daryt 55. Pirmas savaites jie tiesiog laužo. Daugiau nieko. Žinoma, vėliau pradedi dirbti su komanda ir kaip ir visur bendravimas, lankstumas yra privalumas. Gal nuskambės kiek arogantiškai, tačiau gebėjimas nekreipt dėmesio į kvailius taip pat palengvintų tarnybą, nes jų ten tikrai netrūksta.

3.Kas paskatino savanoriavimą tarnyboje?

Karolis: Gerai atsimenu, kai prasidėjo visas tas šauktinių „bumas“, buvau labai skeptiškai nusiteikęs. Maniau, kad viso šito tikrai nereikia, bet gyvenimas susiklosto įdomiai... Pamenu, kad šauktinių sąrašai išėjo gegužės 13d., manęs nepašaukė. Bet pašaukė mano draugą, o pasirodo, kad ir kitas draugas Eitvydas užsirašė savo noru. Šventėm tą džiugią dieną, ir Eitvydas sako: „davai ir tu užsirašyk“. Po dviejų dienų – aš jau užsirašęs į tarnybą. Dar sugebėjau ne ten užsirašyti, ir tarnauti išėjau pats pirmas...

Eitvydas : Į tarnybą nebūčiau pašauktas, kadangi buvau dar per jaunas tam, tad išėjau savu noru. Neslėpsiu, ėjau, kad mažiau galvą skaudėtų tėvams, kadangi dar nesijaučiau tvirtai apsisprendęs, kokias noriu pasirinkt studijas ir ar išvis jų noriu, o jie sutiko, kad tarnyba yra gana pateisinama priežastis pasiimt nuo mokslų atostogų. Tiesa, iš pradžių atrodė, kad nuo vilko užšokau ant meškos, nes pirmus mėnesius turėjom „suvirškint“ gana daug informacijos. Nuo judėjimo taktikų, statuto iki smulkiausių ginklų, pabūklų ir kitų ekipuotės detalių veikimo principų.

4.Papasakok, kaip atrodo eilinė kario diena?

Buvęs mokinys: Šauktinio diena prasideda anksti – 6 valandą ryto, tada iškart seka rytinė mankšta, po jos duotas laikas higienai (skutimasis, prausimasis ir t.t.) ir kambarių tvarkymuisi, žinoma, pusryčiai,o po jų– rytinis išvaizdos ir kambarių patikrinimas. Tada prasideda praktinės arba teorinės paskaitos, pietūs, po jų valandėlė poilsio ir tada sporTai dirbti man tiesiog patiko, čia jaučiuosi savimi, myliu tai, ką darau ir panorau tai daryti tolitas, po jo vėl paskaitos iki 17valandos, vakarienė, ir tada, jei nėra papildomų darbų ar nusižengimų, būni laisvas. Tai laikas, kai galima ilsėtis, kalbėti telefonu, žiūrėti televizorių, žaisti, sportuoti. Vakare po patikrinimo 22 valandą miegoti.

5. Ar nesukėlė šoko kariškas muštras, nakvynė miške palapinėje ar būtinybė kartu su kitais šauktiniais dalytis vienu kambariu?

Eitvydas: Šoko nebuvo. Tikėtasi buvo daug blogesnių dalykų. Visgi, visi esam prisiklausę apie rusų armijos laikus ir ten buvusią „diedovščyną”. Nors ir ne pyragai, bet kaip ir visur galima atrasti krūvas spragų, tačiau vaizdas geresnis, nei pieštas senelių ar dėdžių. Taip, buvo daugybė pirmų kartų ir dauguma jų galėjo sukrėsti, tačiau ten nereikia būti jautriam ir kuo mažiau apsikrauni, tuo pačiam lengviau. Pirmomis dienomis tekdavo praustis po vienu dušu net trise, tad tas dalinimasis bendru kambariu su kitais 11 karių tikrai nebuvo kažkas blogo.

Karolis: Ne, iš tikro ne. Patys geriausi atsiminimai būtent ir yra iš to „miegojimo“ miške. Nors tiesą sakant, mažai to miego būdavo, kokios 2– 3 valandos per parą. Gal pirmosios dienos truputį kėlė šoką, ypatingai, kai ant tavęs visą laiką rėkia. Bet pasibaigus baziniam kursui viskas pasikeičia: vadai į viską žiūri kur kas atlaidžiau, atsiranda šiokios tokios laisvės. Dėl kambario dalijimosi su kitais, ilgainiui, pradeda lįsti visokie charakterių nesutapimai, bet, žinoma, po kurio laiko išmoksti susigyventi su visais.

6. Sakoma, kad dabartinė jaunoji karta minkštesnė, labiau išlepinta. „Kariuomenė – puikus būdas tai išsigydyti“ ir pan. O ką manote jūs?

Karolis: Nemanau, kad mūsų karta yra minkšta. Kai pasensim ir mes savo atžaloms sakysim.

Eitvydas: Nelygu apie kokį minkštumą kalbama. Mano karta, sakyčiau, tiesiog mažiau primityvi, labiau pažengusi. O ar kariuomenė gydo nuo kvailumo? Anaiptol. Protingas ten tik bunka, o kvailas.. Na, čia jau Mikės Pukuotuko pasakymas tinka: „Vieni turi proto, o kiti ne“. Vat ir viskas.

7. Ko išmokė kariuomenėje praleisti mėnesiai?

Karolis: Kariuomenė išmokė vieno esminio dalyko, kad visą laiką gali būti ir blogiau. Tarnybos aš tikrai pasiilgstu. Baigi mokyklą – pasiilgsti jos, baigi universitetą – nori grįžti į tuos laikus. Taip pat ir su kariuomene, kyla nostalgija prisiminus tas dienas, žmones, su kuriais teko praleisti tuos 9 mėnesius.

Eitvydas: Per tuos devynis mėnesius tikrai daug išminties perlų buvo pažerta. Tokių kaip: „Ko galima pasiekti kariuomenėje? „Dugną“. Arba pats faktas, kad kariuomenėj iš tiesų NĖRA NIEKO PASTOVESNIO UŽ NEPASTOVUMĄ

8. Kaip pasiryžai atitarnavęs skirtus devynis mėnesius pasilikti tarnyboje, ir atsiduoti tėvynės gynybai?

Buvęs mokinys: Tai, kad savo noru pasirinkau atlikti karinę tarnybą, manau, viską pasako, tai– mano pareiga. Manau, kad radau tai, ką noriu veikti, atradau savo kelią.

Neda KUZMAITĖ, III g kl.
Nuotr. Iš asmeninio albumo

Sportuoti smagu

Nuotraukoje ketvirtokai sumokytoja Lilia Semionova

Štai ir prabėgo auksaspalvis ruduo. Išskleidusi sparnus žiema jau ruošiasi užimti vietą mūsų širdyse. Kalendoriaus lapai, bėgdami vienas po kito, primena apie artėjančias šventes. Dienos tampa vis trumpesnės, vakarai ilgesni... Mūsų gimnazijos mokiniai seniai pamiršo vasaros spindulius, įniko į mokslus. Šis artėjantis advento laikotarpis yra ypatingas šūksniais gerų pažymių bei pasiekimų sporto srityje.

Lapkričio 10 dieną 4-okų kvadrato komanda buvo pakviesta į Juodupėje vykstančias tarpmokyklines, draugiškas rungtynes prieš Rokiškio bei Juodupės mokyklų komandas. Jau gerokai prieš varžybas mokiniai stropiai sportavo, nepraleidinėjo kūno kultūros pamokų. Su mokytojos Lilios Semionovos pagalba suburtai gimnazijos komandai atstovavo 6 mergaitės bei 6 berniukai. Komandos kapitonas – Markas Jarmalavičius. Komanda apdovanota aukso medaliais, taurėmis bei kvietimu į rajonines varžybas Zarasuose. Taip pat saldžiomis dovanomis – grybukais, kurie yra Juodupės paveldas. Dalyvavo keturios komandos, iš kurių mūsų mokyklos pradinukai ir vėl pirmi. Vaikai sako, kad rungtynėse pati sunkiausia dalis – paskutinysis kėlinys.

Važiuodami rungtis mūsų vaikai kuklūs – niekada nesitiki pirmos vietos. Kvadratas jiems ne tik viena iš sporto šakų, tai jiems teikia didelį malonumą. Ir visiškai suprantama, juk kam nepatinka kūno kultūros pamoka, kuomet gali pamišti visas matematikos formules ar lietuvių kalbos gramatiką. Viena iš nemėgstamiausių veiklų – apšilimas, iš vaikų veidų dingta šypsena užsiminus apie mankštą.

Lapkričio 25 dieną vyko zoninės varžybos Visagine, kur vaikai rungėsi su Ignalinos ir Visagino „Verdenės“ gimnazijų mokiniais. Šiose varžybose sėkmė taip pat nenusisuko – vaikai grįžo su 1-os vietos medaliais. Sausio mėnesį laukia dar vienos rungtynės, kurioms pasiruošti vaikai turi dar ganėtinai daug laiko.

Puikiai pasirodė ir 5-6 klasių kvadrato komandos. Mergaitės iškovojo I-ąją, o berniukai II -ąją vietą.

Taip pat mūsų mokiniai neblogai pasirodė ir salės futbolo varžybose. 2002 metų gimimo ir jaunesnių mergaičių komanda laimėjo prieš Turmanto komandą. Berniukai varžėsi su Pauliaus Širvio ir Turmanto mokyklų mokiniais. Jie liko antra. Šioms komandoms padėjo pasiruošti kūno kultūros mokytojas Vidas Čekas.

Džiugu, kad šventinės nuotaikos prabudino sportiškas sielas. Noriu pasveikinti Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos mokinius bei palinkėti sėkmės ateinančiose varžybose. Bei, žinoma, gerai pasirodyti ne tik sporto srityje, tačiau taip pat nepamiršti ir kitų pamokų.

Kotryna ŠĖŽAITĖ,
IVg kl.

Šį laikraščio numerį parengė Kazimiero Būgos gimnazijos jaunieji žurnalistai ir jų kuratorė mokytoja Vanda Normantienė. Tiražas 200 egz.
Spausdino Utenos spaustuvė. Užsakymo Nr. 318. Užpalių g. 83a, Utena. Tel. 8~389 54787.